

Weinhold Legal

Legal Update

ČERVEN 2026

Obsah

Aktuality z legislativy

[Zákon č. 60/2026 Sb., o správě dat a o řízeném přístupu k datům](#)

[Návrh novely zákona o zpracování osobních údajů](#)

Aktuality z judikatury

[Kupní smlouva na nemovitost bez uvedení kupní ceny](#)

[Organizátor představení jako provozovatel autorského díla](#)

[Může úmyslné a zlovolné jednání škůdce zvýšit náhradu nemajetkové újmy?](#)

Připravované akce

9.7.2026 – Webinář: [Aktuality v oblasti ochrany osobních údajů](#)

Články

[Jak nastavit smlouvy s dodavateli podle nové právní úpravy kybernetické bezpečnosti?](#)

Laura Mesarošová, epravo.cz

[Jak novela zTOPO posiluje význam compliance programu a proč by jej měla mít zavedený každá právnická osoba?](#)

Vu Minh Thuong Pham, Právní prostor

Informace uvedené v tomto bulletinu jsou prezentovány na základě našeho nejlepšího přesvědčení a poznatků získaných v době, kdy byl tento text dán do tisku. Nicméně, konkrétní informace vztahující se k tématům uvedeným v tomto bulletinu by měly být konzultovány dříve, než na jejich základě bude učiněno jakékoliv rozhodnutí.

Aktuality z legislativy

Zákon č. 60/2026 Sb., o správě dat a o řízeném přístupu k datům

Dne 27. května 2026 nabyl, s výjimkou některých svých ustanovení, účinnosti zákon č. 60/2026 Sb., o správě dat, o řízeném přístupu k datům a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o správě dat a o řízeném přístupu k datům). Tento zákon vytváří v českém právním řádu institucionální a procesní rámec pro aplikaci **nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/868 o evropské správě dat (Data Governance Act, DGA)** a současně zavádí komplexní pravidla pro správu dat ve veřejném sektoru.

Hlavním cílem zákona je vytvořit **jednotný rámec pro správu dat ve veřejné správě**, zvýšit přehled o datech evidovaných veřejnou správou a umožnit jejich efektivnější, bezpečnější a opakovaně využívání. Zákon vychází z principu, že data představují samostatné aktivum nezávislé na konkrétním informačním systému, ve kterém jsou vedena. **Správcům dat, tj. správcům informačních systémů veřejné správy**, proto ukládá nové povinnosti v oblasti evidence, katalogizace a popisu dat prostřednictvím metadat, datových slovníků a katalogů dat. Cílem je vytvořit jednotný systém správy dat napříč veřejnou správou a podpořit interoperabilitu jednotlivých informačních systémů.

Jednou z nejvýznamnějších novinek je zavedení institutu „**řízeného přístupu k datům**“, který umožní oprávněným žadatelům získat za stanovených podmínek přístup k určitým datům veřejného sektoru, která nelze zveřejnit jako otevřená data. Tento mechanismus má podpořit zejména **vědecký výzkum, vzdělávání, analytické činnosti, inovace a tvorbu veřejných politik**, aniž by byla ohrožena ochrana osobních údajů, obchodního tajemství, duševního vlastnictví nebo dalších chráněných zájmů. Přístup k datům bude podmíněn splněním zákonných požadavků a posouzením legitimacy zamýšleného využití.

Zákon dále upravuje některé aspekty fungování **služeb zprostředkování dat** a vytváří podmínky pro rozvoj tzv. **datového altruismu**, tedy dobrovolného poskytování dat fyzickými a právnickými osobami pro účely obecného zájmu, například pro vědecký výzkum, zdravotnictví nebo ochranu životního prostředí.

Zákon se obecně vztahuje na **data a provozní údaje vedené v informačních systémech veřejné správy**, přičemž stanoví řadu výjimek. Mimo jeho působnost jsou například systémy využívané pro účely obrany státu, národní bezpečnosti, trestního řízení, činnosti zpravodajských služeb nebo některé další specifické informační systémy veřejné správy.

Praktickým dopadem nové právní úpravy by mělo být zejména **zvýšení transparentnosti a využitelnosti dat veřejného sektoru**, podpora datově řízených inovací a vytvoření lepších podmínek pro rozvoj digitálních služeb a nástrojů využívajících umělou inteligenci. Současně zákon vyžaduje, aby správci dat systematicky přistupovali ke správě dat a nastavili procesy umožňující jejich bezpečné sdílení a využívání.

Významnou roli bude hrát **Digitální a informační agentura (DIA)**, která bude vykonávat funkci **jednotného informačního místa** podle Data Governance Actu. DIA bude poskytovat informace o možnostech přístupu k datům, koordinovat výkon vybraných agend podle zákona a zajišťovat spolupráci s příslušnými evropskými strukturami v oblasti správy a sdílení dat.

Návrh novely zákona o zpracování osobních údajů

Vláda předložila návrh novely zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, jehož cílem je adaptovat českou právní úpravu na **nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2025/2518**, kterým

Weinhold Legal

Legal Update

ČERVEN 2026

se stanoví další procesní pravidla pro prosazování GDPR. Navrhovaná novela reaguje zejména na nové evropské požadavky týkající se vyřizování stížností subjektů údajů a koordinace mezi dozorovými úřady členských států Evropské unie při řešení přeshraničních případů porušení ochrany osobních údajů. Účinnost novely je navržena od **3. dubna 2027**.

Hlavní změnou je zavedení podrobnější právní úpravy **řízení o stížnostech subjektů údajů** podávaných k Úřadu pro ochranu osobních údajů (ÚOOÚ). Nově má být výslovně stanoveno, že stížnost představuje žádost podle správního řádu, přičemž ÚOOÚ bude povinen o ní rozhodnout nebo ji vyřídit způsobem předpokládaným zákonem. Návrh současně zavádí povinnost podávat stížnosti prostřednictvím formuláře stanoveného ÚOOÚ, ať již v listinné nebo elektronické podobě.

Novela dále stanoví **lhůtu tří měsíců** pro vyřízení stížností a upravuje situace, ve kterých může být její běh přerušen, například z důvodu přeshraniční spolupráce mezi evropskými dozorovými orgány nebo vedení souvisejících řízení. Současně dochází k posílení procesních práv stěžovatelů, kterým má být umožněno vyjádřit se k předběžnému posouzení věci ještě před vydáním rozhodnutí.

Významná část navrhované úpravy se týká také **přeshraničních stížností podle GDPR**. Návrh zavádí zvláštní pravidla pro komunikaci mezi ÚOOÚ, dozorovými úřady ostatních členských států a Evropským sborem pro ochranu osobních údajů (EDPB), včetně možnosti používat v určitých případech anglický jazyk.

Jedním z cílů novely je zefektivnit vyřizování stížností, zabránit zneužívání procesních práv a současně zachovat účinnou ochranu práv subjektů údajů garantovanou GDPR. Navrhovaná úprava tak představuje další krok ke sjednocení procesních pravidel ochrany osobních údajů v rámci Evropské unie a přináší významné změny do fungování řízení před Úřadem pro ochranu osobních údajů.

Aktuality z judikatury

Kupní smlouva na nemovitost bez uvedení kupní ceny

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. dubna 2026, sp. zn. 24 Cdo 81/2026)

Nejvyšší soud se v tomto rozhodnutí zabýval otázkou, **zda lze platně uzavřít kupní smlouvu na nemovitou věc, aniž by byla ve smlouvě uvedena konkrétní kupní cena nebo alespoň způsob jejího určení.**

Žalobce a prodávající uzavřeli kupní smlouvu na převod spoluvlastnických podílů k několika pozemkům. Smluvní strany do smlouvy výslovně uvedly, že ji uzavírají bez určení kupní ceny podle § 2085 odst. 2 občanského zákoníku ve spojení s § 2131 občanského zákoníku a že za sjednanou cenu má být považována cena obvyklá. Katastrální úřad však návrh na vklad vlastnického práva zamítl s odůvodněním, že kupní smlouva neobsahuje řádně sjednanou kupní cenu ani způsob jejího určení. Tento závěr následně potvrdily jak krajský, tak vrchní soud.

Nejvyšší soud však s tímto výkladem nesouhlasil. Zdůraznil, že **podle současné právní úpravy není konkrétní výše kupní ceny nezbytnou podstatnou náležitostí kupní smlouvy**. Podstatné je, aby byla zachována úplatnost převodu a aby byla zřejmá vůle smluvních stran uzavřít kupní smlouvu i bez určení konkrétní ceny. V takovém případě nastupuje zákonný mechanismus podle § 2085 odst. 2 občanského zákoníku, podle něhož se za sjednanou považuje cena, za kterou se srovnatelná věc v daném místě a čase obvykle prodává.

Nejvyšší soud se dále zabýval otázkou, zda lze toto ustanovení použít i na převody nemovitých věcí, přestože je systematicky zařazeno v části občanského zákoníku upravující koupi movitých věcí. Dospěl k závěru, že **prostřednictvím § 2131 občanského zákoníku lze § 2085 odst. 2 občanského zákoníku přiměřeně použít i na kupní smlouvy týkající se nemovitostí**. Pro takový výklad svědčí jak systematicka zákona, tak princip autonomie vůle smluvních stran a obecná zásada upřednostňující výklad zachovávající platnost smlouvy před výkladem vedoucím k její neplatnosti.

Nejvyšší soud proto uzavřel, že **je-li v písemné kupní smlouvě týkající se nemovitě věci jednoznačně vyjádřena vůle stran uzavřít úplatnou kupní smlouvu bez určení kupní ceny, je takové ujednání platné. Za sjednanou cenu se v takovém případě považuje obvyklá cena srovnatelné nemovitosti v době uzavření smlouvy a za obdobných smluvních podmínek**. Katastrální úřad proto **nemůže návrh na vklad vlastnického práva zamítnout pouze z důvodu, že smlouva neobsahuje konkrétní částku kupní ceny**.

Nejvyšší soud proto změnil rozhodnutí soudů nižších stupňů a sám ve věci meritorně rozhodl. Změnil rozsudek Vrchního soudu v Praze i rozsudek Krajského soudu v Praze tak, že **povolil vklad vlastnického práva kupujícího do katastru nemovitostí na základě předmětné kupní smlouvy**. Současně nahradil původní rozhodnutí katastrálního úřadu, kterým byl návrh na vklad zamítnut.

Rozhodnutí představuje významné upřesnění výkladu kupních smluv podle občanského zákoníku, **zejména pokud jde o možnost uzavřít kupní smlouvu na nemovitou věc bez výslovného určení kupní ceny**. Současně potvrzuje **silný důraz současné soukromoprávní úpravy na autonomii vůle smluvních stran a zachování platnosti právních jednání**, pokud je jejich obsah a účel dostatečně zřejmý.

Organizátor představení jako provozovatel autorského díla

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. května 2026, sp. zn. 23 Cdo 1993/2025)

Předmětem sporu bylo **určení osoby odpovědné za zajištění autorskoprávních oprávnění k živému divadelnímu představení**. Nejvyšší soud v této souvislosti vyjasnil, kdo je podle autorského zákona považován za provozovatele autorského díla při jeho živém provedení a komu vzniká povinnost zajistit si souhlas nositelů autorských práv.

Spor vznikl mezi dědicem spoluautora her Divadla Jára Cimrmana Ladislava Smoljaka a Žižkovským divadlem J. Cimrmana. Žalobce namítal, že divadlo v letech 2019 a 2020 provozovalo divadelní představení bez uzavřené licenční smlouvy a bez souhlasu nositelů autorských práv. Divadlo se bránilo tím, že vystupovalo pouze jako tzv. stagiona a že odpovědnost za zajištění autorských práv měl nést samotný soubor Divadla Jára Cimrmana, který představení umělecky prováděl.

Nejvyšší soud se s touto argumentací neztotožnil. Zdůraznil, že **pro určení provozovatele díla není rozhodující, kdo autorské dílo umělecky provádí, ale kdo jeho uvedení vůči veřejnosti organizačně zajišťuje vlastním jménem a na vlastní odpovědnost**. Za provozovatele je proto třeba považovat subjekt, který zejména sjednává vystoupení, prodává vstupenky, zajišťuje propagaci akce, organizuje její průběh a nese hospodářské riziko spojené s jejím pořádáním.

Nejvyšší soud současně zdůraznil, že **není podstatné, jak se daný subjekt sám označuje, zda disponuje vlastním uměleckým souborem ani zda samotné umělecké provedení zajišťují jiné osoby**. Rozhodující jsou skutečné okolnosti případu a faktická role daného subjektu při organizaci a realizaci představení. Pouhé tvrzení,

Weinhold Legal

Legal Update

ČERVEN 2026

že subjekt pouze poskytuje prostory pro konání akce, nemůže obstat, pokud se ve skutečnosti aktivně podílí na její produkci a organizaci.

Nejvyšší soud proto potvrdil závěry soudů nižších stupňů a uzavřel, že **osoba, která organizačně zajišťuje zpřístupnění živého divadelního představení veřejnosti, je provozovatelem díla ve smyslu autorského zákona a musí disponovat příslušnou autorskou licencí.** Pokud takový souhlas nezíská, dopouští se neoprávněného užití autorského díla a může být povinna k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení.

Rozhodnutí má významný praktický dopad nejen pro divadla, ale i pro **organizátory koncertů, festivalů, kulturních akcí, provozovatele kulturních domů a další subjekty, které zajišťují živou kulturní produkci.** Nejvyšší soud totiž potvrdil, že odpovědnost za zajištění autorskoprávních oprávnění se posuzuje podle skutečné role subjektu při organizaci akce, nikoli podle jeho formálního označení nebo smluvního nastavení vztahů s účinkujícími.

Může úmyslné a zlovolné jednání škůdce zvýšit náhradu nemajetkové újmy?

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2026, sp. zn. 30 Cdo 3059/2025)

Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí vyjasnil, **jaký význam mají při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy okolnosti na straně škůdce.** Zabýval se zejména otázkou, **zda lze při určení výše bolestného a náhrady za ztížení společenského uplatnění přihlídnout k úmyslnému, zlovolnému nebo jinak zvlášť zavrženému jednání škůdce.**

Žalobkyně se domáhala náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem soudní exekutorky, která ji spolu s jejími dětmi neoprávněně vystěhovala z domu v rámci exekučního řízení. V důsledku tohoto postupu utrpěla žalobkyně závažnou psychickou újmu, která vedla ke vzniku nároku na bolestné a náhradu za ztížení společenského uplatnění. Soudy nižších stupňů jí přiznaly náhradu újmy na zdraví, odmítly však zohlednit tvrzené okolnosti spočívající v úmyslném a zlovolném jednání soudní exekutorky a jejím následném přístupu k celé věci.

Odvolací soud dospěl k závěru, že při určování výše náhrady za újmu na zdraví jsou rozhodující především následky na zdraví poškozeného a že motivace či chování škůdce nejsou pro stanovení výše náhrady relevantní. Podle jeho názoru nemá náhrada nemajetkové újmy preventivně-sankční charakter a okolnosti na straně škůdce proto nelze při stanovení výše odškodnění zohledňovat.

Nejvyšší soud s tímto závěrem nesouhlasil. Zdůraznil, že **ustanovení § 2957 občanského zákoníku výslovně ukládá zohlednit při určení výše zadostiučinění také okolnosti zvláštního zřetele hodné,** mezi které patří mimo jiné **úmyslné způsobení újmy,** použití lsti, zneužití závislosti poškozeného nebo jiné zvlášť zavrženého okolnosti.

Podle Nejvyššího soudu proto **nelze při stanovení výše náhrady automaticky odhlédnout od motivace a následného chování škůdce,** zejména pokud existují indicie, že újma byla způsobena úmyslně nebo že se škůdce následně snažil své protiprávní jednání zakrýt či bagatelizovat. Takové okolnosti mohou zvyšovat intenzitu zásahu do práv poškozeného a musí být soudem individuálně posouzeny.

Nejvyšší soud proto zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud bude nově povinen posoudit, zda v projednávané věci existovaly **okolnosti zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 2957 občanského zákoníku,** a zda se mají promítnout do výše přiznaného odškodnění.

Rozhodnutí potvrzuje, že **výše náhrady nemajetkové újmy není určována pouze rozsahem následků na straně poškozeného, ale může být ovlivněna také povahou a závažností protiprávního jednání škůdce.** Úmyslné nebo zlovolné jednání tak může představovat důvod pro zvýšení přiznaného zadostiučinění.

© 2026 Weinhold Legal
Všechna práva vyhrazena

Informace uvedené v tomto bulletinu současně nelze chápat jako vyčerpávající popis relevantní problematiky a veškerých možných konsekvencí, a nemělo by na ně být plně spoléháno v jakýchkoliv rozhodovacích procesech ani by neměly být považovány za náhražku specifické právní rady, které by byla relevantní pro konkrétní okolnosti. Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář ani kterýkoliv právník uvedený jako autor těchto informací neodpovídají za jakoukoliv újmu, která by mohla vzniknout ze spoléhání se na zde uveřejněné informace. Dále si dovoluujeme poznamenat, že na některé záležitosti v tomto bulletinu uváděné mohou existovat různé právní názory z důvodu nejednoznačnosti příslušných ustanovení, a v budoucnu může převážet jiný než námi uváděný výklad.

Své připomínky laskavě zasílejte na e-mailovou adresu: Laura.Mesarosova@weinholdlegal.com, anebo kontaktujte osobu, s níž jste obvykle ve spojení.

Automatické vytěžování textů a dat i rozmnožování či extrakce jejich obsahu pro účely automatizované analýzy z tohoto informačního materiálu je ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a § 39c zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, bez výslovného předchozího písemného souhlasu společností Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář zakázáno, ledaže při jakémkoliv takovém použití bude autorství společností Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář výslovně uvedeno, a to spolu s odkazem na umístění takového textu a dat.